

של צוות חוקרים מגלה את המספר האמיתי של פליטי פלסטין

החמד שוקיירי, מלך הפליטים היה טוען תמיד כי מצויים כמעט מיליון וחצי פליטים פלסטיניים. אם כי קשה לי הסביר כיצד הפכו כ-350 אלף ערבים שברחו ב-1948 מארץ-ישראל תוך 19 שנה למיליון וחצי, שעה שלפחות 100,000 מהם היגרו לצמיתות לכהית, עומאן ולארצות שמעבר לים. כיצד קרה שלאחר 19 שנה יש עדיין למעלה ממיליון (1,250,000 לפי ה"ו"ח האחרון של סו"ת, סוכנות הסעד והתעסוקה של האו"ם מיקרים המחייבים סעד מלא מטעם מוסדות האו"ם ומטעם מוסדות צדקה בינלאומיים?)

כיצד קרה שאיש בעולם לא חקר ביסודיות את הבעיה עד כה — אלא פשוט המשיכו לשלם — 1500 מיליון דולאר כמשך 19 שנה? עתה, לאחר מלחמת ששת הימים, מצויים רוב הפליטים בי שלטתה של ישראל ואפשר לני סות לחשב את מספרם האמיתי.

נפשות מתות
מרבית הפליטים, כך אמרו פקידי סו"ת, ישבו בגדה המערבית ובעזה. פליטי עזה נשארו במקום. מספרם, לפי סו"ת, הוא 750,000. הערכת הממשל הי צבאי בעזה היא, שבסך הכל יש ברצועה כ-450,000 נפש. כ-100,000 מהם הם תר שבים מקוריים של ערי הרצועה וכפריה.

המסקנה: מספר הפליטים בי רצועה הוא 350 אלף לכל היותר. פקידי סו"ת בגדה המערבית אינם מר כנים לגלות את מספר נתיניהם. הם אר מרים שאינם יודעים. ביקור בתריסר מחי נות הוכיח, שבכל אחד מהם ידע המנהל המקומי, תמיד פליט ערבי, את המספר המדויק של פליטי אותו מחנה.

בכל מחנה יש לוח, בו רושמים מדי יום ביומו את הנתונים על האוכלוסייה. מה הפריע למנהלי סו"ת לקחת גיר ור עפרון ולסכם? מי שמסכם מגיע לתוצאה ש-250,000 פליטים לכל היותר נמצאים בגדה — (ועוד כ-80,000 ברחו לירדן).

המסקנה: 600,000 פליטים (ר)

משפחת ערבים פלסטיניים בורחים מבתיהם לאחנה פליטים

לחלק גדול של פקידות זו יש ניסיון קולוניאלי קודם — באימפריה הבריטית וההולנדית, למשל, הם הרגילו את עני בדיהם המקומיים לצייתנות מוחלטת — הפקיד הערבי השומר על פתחו של מנהל אינור של סו"ת נוהג להצדיע הצדעה צבאית, לכל פקיד ואורח שאינו מקומי יחד עם זה — אין הפקידים, הי יושבים בחלקם שנים רבות במז רח התיכון, יודעים מילה ערבית. שפת סו"ת היא אנגלית (במדיבטאים שונים) והפקידות הבכירה תלויה בכל מאת האחוזים בעוזרים המקומיים. כרטיסי המזון, למשל, מודפסים בערבית. רשימות מקבלי המזון הן באנגלית.

לחצו על שוק העבודה בגדה המערבית. ועל כן ניצלו זאת המעבידים ומיניהם. כי אשר הדבר רק ניתן — לא שילמו ל פליטים את שכר-העבודה המקובל (דינאר ליום לפועל-בנין). התוצאה — וילות מפור ארות ברמאללה, ירושלים ובית-לחם ש נבנו בחצימחיר — על חשבון האו"ם.

עזרה בהחלפת האוהלים במיבני-קבע. ערבים ארעיים

מלכר המחנות הגדולים ביריחו, שכס וחברון קשה להבחין במחנות הפליטים בגדה. הם נראים במבט ראשון

מי מעוניין בכליטיים?

בשעת חלוקת המנות מודיע פקיד ערבי בקול רם, בערבית, מה מספר המנות לו זכאי בעל הכרטיס. כדרך כלל אין כל קשר בין מה שרשום באמת בכרטיס לבין מה שהפקיד המחלק מודיע.

אין הפקידות הגבוהה מתערבת בכך — וכאשר הם בכל זאת מבקרים (עם אנשי הי מימשל הצבאי, למשל) במחסני החלוקה, הם מנסים לטעון, שהמספרים הנקראים בקול רם הם המספרים של כרטיסי-המזון — ולא של כמות המזון המתחלקת.

כבישים שנבנו עלידי קבלנים בחצי חינוס. בתימלון בירושלים יכלו להגיש שרות פני טסטי בחצי מחיר.

הסיוע הבינלאומי לפליטים הפך להיות עסק מכניס ביותר לגבי בעלי-היוזמה בי גדה המערבית. הרצון המדיני של שוקיירי והמצרים להמשיך במצב הקיים תאם ל הפליא את האינטרסים שלהם. לכן נמשך הי מצב. לכן אולץ חוסיין השלישי עם שוקיירי לכן נבהלים רבים מבועלי העמי דות החשובות בגדה המערבית מן הרעיון שקרב הקץ לניצול כל הי עולם למען כוסם הפרטי.

כמו כפרים: בתי-אבן, חלקות-אדמה קטנות מסביב עם עציפרי וירקות, רחובות מסור דרים, חנויות ובתי-קפה — וכמובן מיט גדים (מרבית הפליטים הם מוסלמים). בכל מחנה — בית-ספר, מרפאה, קשר טלפוני. המחנות הגדולים פחות אידיאליים. בי קטנים יושבים בין 4000 ל-7000 נפשות, בי גדולים יש בין 40 ל-70 אלף. השרות הי רפואי של סו"ת דואג לכך שגם בתנאי הצפיפות שם לא תפרוצה מגיפת. הוא עושה זאת בהצלחה יתרה — מצב הבריאות במחנות טוב בהרבה מאשר בכפרי הגדה.

ייתכן שפחות, מכיוון שלא נלקחו בחשבון הנפשות המתות, החיות עדיין ברשימות סו"ת), ועוד כי 80,000 בירדן.

הגנבה בזמן חלוקת המזון היא קימעינית. יש גם גניבות סיסטוניות.

מצב המחנות בעזה שונה מהמצב בי גדה. שם אין מחנות קטנים. כל מחנה מאוכלס בהרבה עשרות אלפים חושבים. הם היו סגורים שם בימי השלטון המצרי — יחד עם תושבי הרצועה המקוריים. לי מעשה התערבנו אלה באלה, והיום אין לדעת מי פליט ומי לא.

המבקר במחנות בגדה מקבל את הרושם שהפליטים יושבים להם במחנה ואינם ער שים כלום. הרחובות מלאים גברים וילדים (הנשים נשארות בבתים). פקידי סו"ת מני סים להסביר, שכוה המצב זה 19 שנה. הם טוענים שעיסוקם העיקרי של הפליטים — לחכות לחלוקת המזון הבאה; לחכות לי ביקור הרופא; לחכות למנהל האינור סו"ת; לחכות לשוכם למולדת. לחכות.

יש מי ששודם

כל התחיל כאשר הפליטים התישבו במחנות-אוהלים לאורך גבולות ישראל. על מנת לחזור תוך שבוע שבועיים. הי או"ם הקים את סוכנות הסעד (המילה תעסוקה התוספה מאוחר יותר), נקבע מנות המזון (10 קילוגרם קמה, 500 גרם סוכה, 400 גרם קיטניות יבשות, 700 גרם שמן לנפש לחודש). במשך הזמן הרי קמו בתי-ספר עממיים, כמה בתי-ספר מיק צועיים לצרכי ראויה.

לפי הערכה זהירה כמחצית מנות המזון מטעם האו"ם נמכרת בסופו של דבר בחנויות.

המפתח

כך נצרה שותפות אינטרסים בין פקידות סו"ת, שליטי ערב והחלק המפגר ביותר מבין הפליטים. שותפות זו יש לשבור. צעד ראשון — הפסקת הקשר בין סו"ת לבין מדינות ערב. דבר זה כבר נעשה, כתוצאה מן המלחמה. צעד שני צריך להיות — התחייב תוכנית ברר רה ליישוב הפליטים והקמת גוף אשר יבצע את התוכנית, ושמפעיליו יהיו ישרי אליים ובאי-כוח הפליטים.

בעלי חנויות בעזה מקבלים סיוע, תושבי רפיח עובדים בפקידי סו"ת — ויש גם מצרים לא מעטים שהסתגנו במשך הזמן למחנות הפליטים — משום שגם הקיום הי עולב ביותר במחנה בתאון-יוניס או בדירי אל-בלאח עדיף על הי פלאח בעמק הנילוס.

אין דבר רחוק יותר מן המצרי אות. אילו צדקו הפקידים — למי היה כסף לקנות בחנויות (הממור) צע במחנות קטנים: חנות מכיר לת לכל 800 משפחות, בית-קפה לכל 600 משפחות, חנות לצרכי בית לכל אלף נפשות.

בכסף זה ניתן היה בקלות לפי תור את הבעיה עלידי התיישב בות. בזה לא היה איש מעוניין — לא מדינות ערב, שפליטי פלסטין שימשו ביום קלף מדיני שלא יסוי לא כפז, לא מנגנון סו"ת, שכמו מנגנון הסוכנות בארץ, פחד פחד מוות מן הרגע שבו יהיה מיותר.

הם הפליטים רוצים בכך. הם התפכחו. נמאס להם להיות אזרחים מסוג ב'.

לכן כה חבל שפקידי סו"ת נשארו על כנם גם אחרי הכיבוש הישראלי ומשמשים חייץ בין הפליטים לפתרון בעייתם. בעיית הפליטים היא המפתח לבעיית המרחב. מדינת ישראל עשתה מעט מאוד כדי להוציא מפתח זה מירי אויביה.

מיכשוד הגדול ביותר לכל פתרון ה שאלת הפליטים הוא מנגנון סו"ת. זו פקידות קולוניאלית טיפוסית — בני אי רופה ואמריקה.

אלה החיים ברמת חיים העולה פי מאה ויותר על רמת החיים של הפליטים, והעולה פי כמה וכמה על כל מה שאנשים אלה מסוגלים היו להשיג בארצות-יהם.

אכן, בפי תושבי המחנות סיפור אחר. הן עבדו — עד פרוץ המלחמה. עבדו עבודה כמעט מלאה. עבדו בעבודות ציבוריות, בבנין, במלאכה, בשרות-יתירות. לפי דברי הפקידים, מוצא כל פליט המרוויח למחיתו מרשימת מקבלי-הסיוע. למעשה — נמחקו רק עובדי סו"ת המקומיים. גם כל האחרים נחשבים לעובדים ארעיים — גם אם עבדו 12 חודשים בשנה למעלה מעשר שנים. הם עבדו. אך מכיון שהיו רבים —